

SVATÁ ODVEDLE

Stalo se to 6. března 1998. V doprovodu svých čtyř malých vnuček odklízel Norbert Baudois sníh na svém statku. Dvaadvacet měsíců stará Virginie a její starší osmiletá sestra sedí na traktoru, když tu najednou malá dívka spadne. Dědeček už není schopen zastavit kola vozu, a ten celou vahou přejede malou Virginii.

Foto: Alfons Ven, candy1812 - Adobe stock; Sister Augustine - wikipedia.org

PETR JANŠTA

Po několika dlouhých vteřinách začne malá plakat v náručí svého dědečka. Bez skrupulí a nahlas děkuje její dědeček Margueritě Baysové. „Měla být rozmačkaná a dávno mrtvá, mohl to být jen zázrak,“ říká starý muž při jednom rozhovoru a se slzami v očích se obrací na svou vnučku. Proč volají v modlitbě k Margueritě Baysové? Sedlák a jeho žena Yvonne se k ní modlí denně, a sice od té doby, kdy „jsem viděl obraz Marguerity Baysové obklopené mnoha dětmi.“ Jeden z jeho pěti synů (tzn. strýc malé dívky) hned veze Virginii do nemocnice, rodiče totiž byli v inkriminovaný moment na veletrhu v Paříži. Lékaři nevěří, veřejnost nevěří... Následují prohlídky Virginie, dnes 22leté mladé ženy, pro niž je v modlitbě po Bohu nejdůležitější dnes již svatá Marguerite Baysová. Také traktor je důkladně prohlídnut, zkoumá svět, zkoumá církev. Církevní uznání tohoto již druhého zázraku souvisejícího s pomocí Marguerity Baysové začátkem roku 2019 bylo předpokladem pro svatořečení Marguerity. K tomu došlo 13. října 2019 v Římě.

Kdo vlastně byla ona Marguerita Baysová (1815–1879)? Narodila se ve švýcarském kantonu Fribourg ve vesnici La Pieraz v zemědělské rodině. Pocházela z šesti sourozenců, vyučila se švadlenou, a přestože od

mala vynikala nebývalou úctou k Panně Marii, odmítla stát se řeholnicí, chtěla totiž zůstat svobodnou pannou a žít pro Krista ve světě. Toto své poslání naplnila beze zbytku: sloužila druhým obyčejnými gesty, učila děti katechismus, sloužila chudým, jak se dalo, např. vyspravováním oblečení, přinášáním jídla atd., a nazývala je Božími vyvolenými, v době kulturního boje, kdy německý kancléř Bismarck velmi razantně a nevybíravě

Přibližně v jejich 40 letech se u ní objevila stigmata, rány ve stejných místech, jako měl Kristus při svém ukřižování. Nejvýraznější bolesti pociťovala v postní době a na Velký pátek. Zároveň začala upadat do extází, jedenkrát za týden cítila Kristovu bolest, kterou zažíval na kříži. Závěr jejího života byl poznamenán velkým utrpením, její bolesti nabývaly na síle, proto pro ni byla smrt, podle jejího přání na svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, 27. června 1879, vysvobozením. Zemřela v pověsti svatosti, blahoslavenou byla prohlášena v roce 1995 papežem Janem Pavlem II., svatořečena byla před několika málo měsíci jako teprve třetí Švýcar(ka) v historii.

„Marguerita Baysová žila evangelium v rodině, sloužila druhým obyčejnými gesty, učila katechismus, pomáhala dívkám a žila utrpením Krista,“ představil ve zkratce novou světi postulu procesus jejího svatořečení P. Carlo Calloni, O.F.M.Cap. „Není potřeba konat mimořádné věci, stačí dělat obyčejné věci mimořádným způsobem. Markéta Baysová je příkladem tzv. 'svatého odvedle',“ dodal postuluátor.

Zdroje: <https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/191008novi-svetci-marketa-baysova#>
<https://www.marguerite-bays.ch/de/zeugnisse-heute>, <http://catholica.cz/index.php?id=2682>

pronásledoval katolickou církev, podporovala katolický tisk, v roce 1860 se dokonce stala františkánskou terciářkou, čímž se dovršila její touha nějakým způsobem být spojena s františkánskou řeholí.

OTEC BEDŘICH HORÁK

DUCH SVATÝ V PODOBĚ HOLUBICE

Když píšu tento článek, je před svátkem Křtu Páně, kdy končí vánoční doba a začíná mezidobí. V textu evangelia o tomto svátku je známá scéna, kdy Ježíš se nechává od Jana Křtitele pokřtít v řece Jordánu.

Všechny texty synoptiků (Matouše, Marka i Lukáše) mají, přes drobné odchylky, společné, že Jan Ježíše ve vodě křtí, sestupuje na něj Duch Svatý jako holubice a z nebe se ozývá hlas Boha Otce. Je to představení Boží Trojice, která podle tohoto popisu bývá ztvárněna v kostelích: Jana a Ježíše si dokážeme představit nejlépe, nad nimi je holubice a úplně nahoře, ovšem místo hlasu, který zobrazit nelze, je zobrazený Bůh Otec, často jako trojúhelník s okem uprostřed, který se nachází na oblaku. Pochopitelně se tato scéna nachází poblíž křtelnice.

Ale proč je Duch Svatý představen jako holubice? Víme, že to je nejčastěji používaný symbol pro Ducha Svatého a po něm ještě ohnivý jazyky, jak se s nimi setkáme při líčení seslání třetí božské osoby na apoštoly. Ve vyprávění o křtu Páně Matouš a Marek vyjadřují přirovnání: „(Ježíš) viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj.“ Zde je zdůrazněno ono snášení, které připomíná ptáka sestupujícího shora na nějaké pevné místo, kde se může usadit. Ale Lukáš uvádí tělesnou podobu, ve které se Duch Svatý ukázal, takže svědčí přímo o zhmotnění této jinak smysly neuchopitelné a nepostižitelné osoby – vždyť se jedná o ducha, jak jasně vyjadřuje jeho jméno.

Na co může ale tato podoba Ducha Svatého odkazovat? Musíme jít, jako v mnoha dalších případech, do Starého zákona, i když ani na jednom místě nenajdeme stoprocentní vysvětlení této podoby Ducha Svatého. Spíše se jedná o jakési seskládání alespoň částí jednotlivých významů.

Hned na začátku biblického vyprávění o stvoření se píše, že „duch se vznášel nad vodami“ (Gen 1, 2) – nenajdeme zde ale přirovnání k holubici. Holubice se vyskytuje až ve vyprávění o potopě světa, na konci které Noe posílá holubici z archy na průzkum (Gen kap. 8). Poprvé se vrátí bez ničeho, podruhé s olivovou ratolestí a potřetí se už nevrátí

(Dt 32, 11). Tímto průměrem ukazuje Bible na to, jak Bůh chrání a vede svůj lid. Najdou se však i poukazy na Píseň písní (slovy milostné básně, vyjadřující láskyplný vztah mezi mužem a ženou, ale na hlubší rovině také mezi člověkem a Bohem, je zde také řečeno: „Moje holubičko ve skalním úkrytu, v dutině srázu, ukaž mi svoji tvář, ať slyším tvůj hlas, vždyť tvůj hlas je líbezný a půvabná je tvoje tvář.“ – Pís 2, 14). Z podobných biblických i mimobiblických vyjádření vyplývalo, že holubice symbolizovala také naději člověka na lásku, život a sjednocení s Bohem. Tyto naděje jsou od křtu v řece Jordánu, kdy začíná Ježíšovo veřejné působení, uváděny ve skutek. Ježíš právě skrze Ducha Svatého začíná prolamovat všechny překážky, které lidi od Boha a života s ním oddělovaly. Po vyvrcholení svého poslání na kříži a svém vzkříšení může Ježíš tohoto Ducha, který plně na něm spočíval, darovat všem lidem při jeho seslání o Letnicích. A s ním také život v plnosti.

Avšak láska, kterou chce Bůh darovat všem lidem, se v první řadě projevuje ve vztahu Otce k Synovi. Proto je nedílnou součástí pokračování výroku o sestoupení Ducha Svatého na Ježíše také Otcův hlas z nebe, přesněji tedy to, co ten hlas říká: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“ Je to jakési povzbuzení Ježíše od Otce v počátku uskutečňování jeho poslání. Duch Svatý, kterého dostáváme už ve svatosti křtu, je i pro nás vyjádřením Božího zalíbení, Boží lásky a péče, kterou nám chce prokazovat. Toto nám může připomínat symbol holubice, kterým se znázorňuje.

vůbec. To bylo znamení, že voda už natolik opadla a oschla, že je možné opustit nouzový příbytek archy – holubice je zde znamením Noemovy záchrany a s ním záchrany lidstva, tedy jakéhosi jeho znovustvoření. Na jiném místě je narážka sice na jiného opeřence, orla, ale zdůrazňuje se také jeho vznášení se. Rozpětí jeho křídel má ochraňovat mláďata

Foto: Wirestock, sakepaint - Adobe stock